

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΩΝ

Ἡ ὄρακι αὐτοκράτειρα Μαρία Κομνηνή. Τί γράφουν γι' αὐτήν οἱ σύγχρονοί της. Ὁ Τσερκεζὶς κινδύνος. Ἡ παρκαμὸνὲς τῆς καταρρέουσας. Ἡ περιδείξις τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπῃ. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ὑποδοχὴ τοῦ σὺ Παι...

Π Ἐίδαμε στὸ προηγούμενον φύλλο πὸς ὁ αὐτοκράτορ τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννης Παλαιολόγος 8ος παντρεύτηκε στὰ 1427, γιὰ τρίτη φορά μετὰ τὴν ὄρακι ἀρχιεπίσκοπος Μαρία Κομνηνή, κόρη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζούντας, Ἀλέξίου 4ου.

Αὐτὴ τῆς φορὰ ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχε κανένα ἀπολύτως λόγο νὰ εἴναι δυναστευτικὸς μετὰ τὴν καινούργια σύγγα του. «Ἡ αὐτοκράτειρα Μαρία—γράφει ὁ χρονικογράφος Δούκας—ἐξωρῆζε ἀπ' ὄλης τῆς ἄλλης γυναῖκες μετὰ τὴν ἀουραρία τῆς καὶ μετὰ τῆς ἀρετῆς τῆς». Τὸ ἴδιον ἐπιβεβαιώνουν καὶ διάφορα ξένα περιηγητὰ, ποὺ ἐπισκέφθηκαν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐξέτειν ὁ Βυζάντιον.

Κοντὰ στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ γενεὰ ὁ Ἰωάννης 8ος ἔλαχε γοηγία τὴν προὐχὴ ἀσχημὴ σύγγα τοῦ Σοφία, τὴν ὅποια εἶχε παντρεύσει γιὰ λόγους μόνο πολιτικούς. Ἐμνεῖν δὲ ἐρωτευμένους μετὰ τὴν Μαρία Κομνηνή σ' ὀλόκληρη τὴν ζωὴ του.

Ἐντομεταξὺ ὄμως ὁ Τορκεζὶς κινδύνος μεγάλωνε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία βρισκόταν περὶ στὶς παρκαμὸνὲς τῆς καταρρέουσας τῆς. Ὅλοι τὸ καταλάβαιναν αὐτό, ὅπως ἐπίσης καταλάβαιναν ὅτι ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας ποὺ ἔμενε ἦταν ἡ συνδρομὴ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωάννης δὲν ἔδιστασε νὰ ἐγκαταλείψει τὴν πρωτεύουσάν του καὶ νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ μὴ μόνον τὴ βοήθεια τῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα ἐπῆγε ἐπὶ τὴν Γαλλία, ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Κάρολος 6ος τὸν δέχτηκε μετὰ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια. Ὅταν ἔφτασε ἐπὶ Παρίσι, δύο χιλιάδες πλοῖτοι αἰσούσιν τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας τὸν ἐπεριμένον ἐφῆκτοι, σὲ μὰ γέφυρα, κοντὰ ἐπὶν εἰσοδοῦ τῆς πόλεως, γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὴν τιμητικὴ συνοδεία του. Λίγο πὸς πέρα ὁ πρωθυπουργός, οἱ ἰπποῦγοι, τρεῖς καρδινάλιοι καὶ πεντακάσια ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα, ποὺ ἐνθῆθησαν τὸ «καλῶς ὄρισες», ἐξ ὀνόματος τοῦ Γάλλου βασιλέως.

Τέλος, ὁ ἴδιος ὁ Κάρολος 6ος μαζὺ μ' ὅλην τὴν αὐλήν, ἐπὶ τοὺς ἡμέρας τιμᾶνων καὶ σαλπύγγων, δεξιώθηκε μετὰ τὸ Παρίσι τὸν Ἕλληνα αὐτοκράτορα, ἀνταλλάσσοντας μαζὺ τοῦ ἀδελφικὸ ἀσπασμό.

Ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος, καθάλλα σ' ἕνα ὀλόκληρον ἄλογο, φροντὰς πλοῖστο μονόθεν ἀπὸ κάταστρο μετὰξί, ἔκανε σ' ὄλους ἐξαιρετικὴ ἐντίπωση. Μετὰ τὴν ἐγγένεια τῶν χαρακτηριστικῶν του, μετὰ τὴν μαζοῦν τὸν γενεαδία καὶ τὰ λευκά του μαλλιά, μετὰ τὴν βασιλικὴν πραγματικῶς ἀξιοπρέπειά του, κατέκτησε τὴ γενικὴ συμπάθεια. Ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Παρισίου, ἀνεκταρτομένοι σὲ πικρὴς μάζες, τὸν ἐευφηνήσαν, τρελλὸς ἀπὸ ἐνδοσιασμό.

Πρὸς τὴν τὴν τοῦ Ἑλλήνου αὐτοκράτορος, παρετέθη μεγαλοπρεπὲς γέυμα στὰ ἀνάκτορα καὶ κατόπιν ὁ Ἰωάννης ὀδηγήθηκε ἀπὸ τὸν Κάρολο 6ο ἐπὶ ἀνάκτορα τοῦ Λουβρῶν, τὰ ὅποια ὁ Γάλλος βασιλεὺς τοῦ παρεχώρησε ὀλόκληρα γιὰ νὰ κατοικήσῃ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του ἐπὶ τῆς Γαλλίας. Ἐπίσης ὁ Κάρολος τοῦ προσέφερε πλοῖστα δόρα καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε μετὰ ἐνδοσιασμό τὴ βοήθεια ποὺ τοῦ ζήτησε.

Ἐταῖ ὁ Ἰωάννης ἔγραψε τότε σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του : «Πολυάρημα εἶνε τὰ πράγματα ποὺ ὁ ἐνδοξὸς βασιλεὺς τῶν Γάλλων μὰς ὑποσχέθηκε».

Μετὰ τὴν Γαλλία, ὁ αὐτοκράτορ τοῦ Βυζαντίου ἐπῆγε ἐπὶ τὴν Ἀγγλία, ὅπου τοῦ ἔκαναν ἐξ ἴσου μεγαλοπρεπὴ ὑποδοχὴ καὶ τοῦ ἔδωσαν τῆς ἴδιες ὑποσχέσεις.

Μὰ ὄλες αὐτὲς ἡ ὄρακις ὑποσχέσεις, παρεμείναν ὑποσχέσεις, ὅταν ἤλθε ἡ στιγμή νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἡ Εὐρώπη δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Βυζαντίου.

Τότε ὁ Ἰωάννης σκέφτηκε νὰ συμπλοκῆ μετὰ τὸν Πάπα καὶ, μεσον αὐτοῦ, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης.

Ἐταῖ, κατὰ τὴν προσκλήσειν τοῦ Πάπα Εὐγενίου 4ου, ὁ ὅποιος τοῦ ἔγραψε ὅτι ἀνελάμβανε ὅλα τὰ ἐξοδα τοῦ αὐτοκρατορικῶ ταξιδίου, ὁ Ἰωάννης ἔφυγε τὸ Νοέμβριον τοῦ 1437 γιὰ τὴν Ἰταλία, συνοδευόμενος ἀπὸ πολυάριθμην ἀκολουθίαν. Ἐφερνε μαζὺ τὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ τοῦ δεσπότη Δημήτριον, τὸν Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἰωσήφ καὶ πολλοὺς ἄλλους μεγάλους ἀξιωματικούς τῆς αὐτοκρατορίας.

Στὶς 8 Φεβρουαρίου 1438, ἔφτασε ἐπὶ Βενετία, ὅπου τοῦ ἔγινε ἐξαιρετικὴ σὲ λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπεια ὑποδοχὴ.

Ὅταν τὸ αὐτοκρατορικὸ πλοῖο ἐματῆκε ἐπὶ λιμάνι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἕνα πλῆθος ἀπὸ γόνδολες ἔσπευσεν νὰ τὸ συναντήσῃ. Τόσες πολυάριθμες ἦσαν ἡ γαλέρες αὐτῆς, ὅστε ἡ θάλασσα δὲν ἐφαίνονταν καθόλου. Ὁ δόγης καὶ τὸ συμβούλιον τῶν Λέγα ἐπῆγαν τότε καὶ παρέλασαν τὸν Ἰωάννην ἀπὸ τὸ πλοῖο του καὶ τὸν ὀδήγησαν σ' ἕνα λαμπρὸ πλοῖο, εἰδικῶς προορισμένον γι' αὐτόν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν λαμπρὴν αὐτὴ δεξίωσι, ὄρισαν ἡ σκεπτικῆς γιὰ τὴν ἔνδοσι τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἡ ὅποιας ἔπειτα ἀπὸ ἔξην μῆνες ἐτελείωσαν αἰσούσιν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἰωάννου.

Μὰ μὴ μὴς ἐγύρισε ἐπὶ Κωνσταντινουπόλι, μεγάλες ἀπογοητεύσεις τὸν ἐπεριμένον. Ὅταν ἀποβιβάσθηκε, τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συγκεντρωθεῖ γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, φωνάζει : —Τὶ ἔγινε ἐπὶ τῆς Ἰταλίας; Πὸς πῆγαν ἡ συνεννοήσεις; Νικήσαμε; Τότε οἱ κληρικοὶ ποὺ εἶχαν συνοδεύσει τὸν αὐτοκράτορα ἐπὶ ταξίδι του, ἀπάντησαν :

—Ποῦ ἴσαστε τὴν πίστι μὰς στοὺς φράγκους... Ἀπὸ ἐσεβείας γινῆκαμε ἀσεβεῖς... Προδώσαμε τὴ Μετὰ τὴν τὴν Χριστοῦ καὶ γινῆκαμε φράγκοι...

Μὲ δυσκολία ὁ αὐτοκράτορ καταρῆθεσε τότε νὰ καθιστήσῃ τὸ πλῆθος ποὺ τὸ ἐρέθησαν οἱ μοναχοὶ καὶ νὰ πᾶν ἐπὶ παλάτιν του.

Μὰ μὴ μὴς ἔφτασε ἐκεῖ, τὸν ἐπερίμενε ἡ πὸ ὀδινῆθῃ ἐκπλήξις.

Ἡ αὐτοκράτειρα Μαρία, ἡ ὄρακι καὶ ἀγαπημένη του σύγγου, εἶχε πεθάνει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου του. Ἡ θλίψις ποὺ ἐνοῦσεν γι' αὐτὸ, ἦταν ἀπεριγγραπτὴ καὶ προσέβαλε σοβαρὰ τὴν ὑγείαν του.

Ἀπὸ τὴν ὄρακι αὐτοκράτειρα Μαρία Κομνηνὴ σώζεται ὡς σήμερα μὰ ἀνάμνησις ἐπὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Πρωκλήτου. Στὴ νῆσο Χάλκη, ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος εἶχε ἰδρῆσι πρὸς τὴν τὴν τοῦ προπάτορος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Κωνινοῦ ἕνα μεγάλο μοναστήριον καὶ μὴ ὄρακι ἐκκλησία.

ΞΕΝΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

(Τῆς ΑΔΑΣ ΝΕΓΚΡΙ)

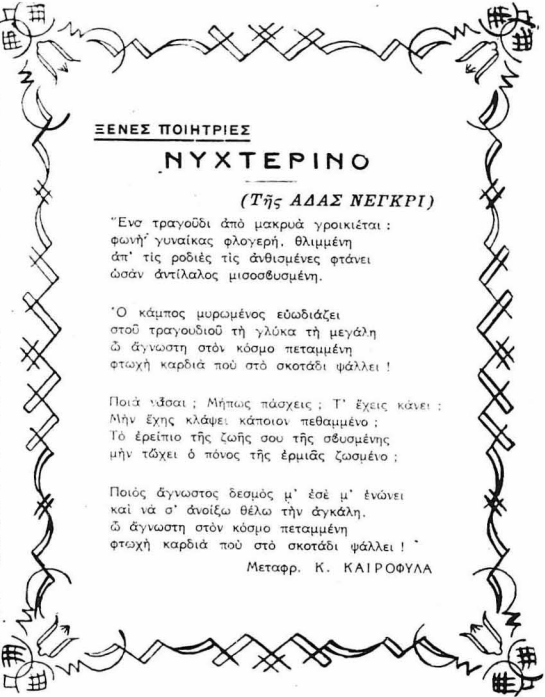
Ἐνο τραγοῦδι ἀπὸ μακρὰ γροικιέται : φωνὴ γυναικας φλογερῆ, θλιμμένη ἀπ' τὶς ροδιὲς τῆς ἀθυριμένης φταίνει ὡσαν ἀντιλάλος μισοσβουμένη.

Ὁ κάμπος μυρμιμένους ἐωδιάζει σὸν τραγοῦδιὸν τὴ γλῶσσα τὴ μεγάλη ὁ ἀγνωστὴ στὸν κόσμο πεταμμένη στωχὴ καρδιά ποὺ στὸ σκοτάδι φάλλει !

Ποιὰ νῆσαι ; Μήπως πάσχει ; Τ' ἔχεις κάνει : Μὴν ἔχῃς κλάψει κάποιον πεθαμμένο ; Τὸ ἐρείπιον τῆς ζωῆς σου τῆς οὐσιμῆς μὴν τάχει ὁ πόνος τῆς ἐρμιάς ζωομένη ;

Ποιὸς ἀγνωστος δεσμός μ' ἐσὲ μ' ἐνώνει καὶ νὰ σ' ἀνοίξω θέλω τὴν ἀγκάλην. Ὁ ἀγνωστὴ στὸν κόσμο πεταμμένη στωχὴ καρδιά ποὺ στὸ σκοτάδι φάλλει !

Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Του Κόμητος ΓΚΡΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Τὰ ἐλεύθερα ἀποτελέσματα τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Πῶς καὶ γιὰτί κατελήφθη ἡ Σφακτηρία. Ὁ ἠρωϊκὸς θάνατος τοῦ κήρυτος Σάντα Ρόζα. Μία φουχτα γενναίων ἐναντίον χιλιῶν Τούρκων καὶ Αἰγυπτίων. Ἡ φρουρὰ τοῦ Ναυαρίνου ἀιχμάλωτος τοῦ Ἰμβραήμ. Τὰ σκληρὰ λόγια τοῦ Σουλεϊμάν Βέη. Ὁ ἠρωϊκὸς Μισούλης. Ἡ πυρπόλησις τοῦ Τουρκικοῦ στόλου. Αἱ διαδόσεις. Δοξολογία καὶ πανηγυρική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

I.
"Ἄς μὴ ζητᾶμε ὅμως καὶ πολλὰ ἀπὸ τοῦς Ἕλληνας. Τὶ περισσό-
τερο μποροῦν νὰ κἀμῃ ὁ λαὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀπεινῶσε τὸν
ζυγὸν τεσσάρων αἰῶνων δουλείας, ἄρχισε κατὰ τὴν ἑλληνοσλαβίασσει-
τα; Ὁ πρὸ ὀλίγων μηνῶν προκληθεὶς ἐμφύλιος σπαραγμὸς ἐδῶκε
πολὴν τὴν Ἑλλάδα.

Μα τὰ παθήματα ἔγιναν μαθηματα.
Καὶ στὸ Ναῦπλιο δὲν μάλινε περὶ, παρὰ γιὰ τὸ Ναυαρίνο. Ἡ εἰ-
δησις, ὅτι ἡ νήσος Σφακτηρία, ποῦ βρισκόταν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ
τοῦ παλαιοῦ Ναυαρίνου, ἔπεσε στὰ χεῖρα τῶν Αἰγυπτίων, κατετάραξε
καὶ κατέβλησε κἀβὴ Ἑλλῆνα.

Ὁ Αἰγυπτιακὸς στρατὸς τοῦ Ἰμβραήμ κατέλαβε τὸ νησί αὐτὸ, χω-
ρὶς μεγάλη ἀντίσταση, γιὰτί οἱ Ἕλληνες εἶχαν παραμελήσει νὰ τὸ ὀ-
χυρώσουν καλὰ καὶ δὲν ἀντέταξαν τὴν ἄμυνα πού ἀπαιτοῦσε ἡ ποιοῦσα αὐτὴ
θεῖα.

Κατὰ τὴν ἄλωσι τῆς Σφακτηρίας,
λενταδόσοι Ἕλληνες σκοποθῆκαν ἢ
αἰχμάλωτισθῆκαν. Ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς
μόνον ὁ Μανρωσοδάτος κατόρθωσε νὰ
διαφύγῃ. Ὁ Ὑδροῦς πλοίαρχος Γκα-
μοδὸς ἐσκοτώθηκε!

Στὴ Σφακτηρία σκοτώθηκε ἐπίσης
καὶ ὁ γενναῖος φίλος μου, ὁ κήρυξ Σάν-
τα Ρόζας. Ὁ Σάντα Ρόζας εἶχε σθεῖ
στὴν Ἑλλάδα λίγους μῆνες πρὶν, γιὰ
νὰ πολεμήσῃ μαζὺ μὲ τοὺς Ἕλληνας ἐ-
ναντίον τῶν τερᾶννων τῶν. Οἱ Ἕλληνες
ὅμως—καὶ δὲν ξέρω γιὰτί— τὸν ἰσο-
δέχτηκαν ψυχρὰ. Μολταπαῖτα, ὁ Σάντα
Ρόζας φέρεσε μιὰ Ἀρβανιτικὴ στολὴ
καὶ κατατάχθηκε ὡς ἐθελοντὴς στὸ
Ἑλληνικὸ στρατόπεδο, γειμῶτος ἐθνικοῦ-
αἰσμοῦ καὶ πολεμικοῦ μένος.

Στὴ Σφακτηρία ὁ Σάντα Ρόζας μπο-
ροῦσε νὰ σωθῆ. Τοῦ τὸ ἐπρότειναν μά-
λιστα. Μὰ αὐτὸς ἀπάντησε μὲ ἀπόφρασι
καὶ ἰτεροφράνεια:

—Δὲν πῶω ποῦθενά. Θὰ μείνω ἐδῶ
καὶ θὰ πολεμήσω, ὅσο μὲνει καὶ μιὰ
σταλαγματιά αἷμα στὶς φλέβες μου!...

Μερικὰ παλληκάρια ἐθνουσιαστικῆς
ἀπ' τὰ λόγια του κ' ἔμειναν μαζὺ του.

Μόλις ἔφτασαν οἱ Τούρκοι, οἱ γεν-
ναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες πολέμησαν ἐναντίον
τοῦς μὲ λύσσα. Μὰ οἱ Τούρκοι ἦσαν
πολλοὶ, ἀμέτρητοι. Καὶ κανένας δὲν
γλύτωσε ἀπ' τὴ φουχτα αὐτὴ τῶν ἡ-
ρώων. Σκοτώθηκαν ὅλοι, ἀφοῦ θύρισαν
τ' ἀσκήρια τοῦ Ἰμβραήμ.

Λίγον καιρὸ ὄστερ' ἀπὸ τὴν ἄλωσι τῆς
Σφακτηρίας, ἡ φρουρὰ τοῦ Ναυαρίνου,
ποῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ χιλίους ἄνδρες πε-
ρίου, ἐπειδὴ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν ἑλλησι νεροῦ καὶ ἀδυνατοῦσε νὰ πα-
ρομεινὴ περισσότερο σὲ μιὰ πλοὶ ἀνεπαρκῶς ὀχυρωμένη, ἐπεχείρησε
μιὰ νύχτα νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ σκοτοῦ καὶ νὰ περάσῃ μὲ ἀπ' τὸ ἐχθρι-
κὸ στρατόπεδο.

Λυστηζὸς ὅμως ἔγιναν ἀντίληπτοι στὸ δρόμο ἀπ' τοὺς Τούρκους
κ' αἰχμάλωτισθῆκαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ 140 Ρομιεῶτες ποῦ πέρασαν
ἀνάμεσα στὸν ἐχθρὸ μὲ τὸ σταθὶ σὺ χεῖρι.

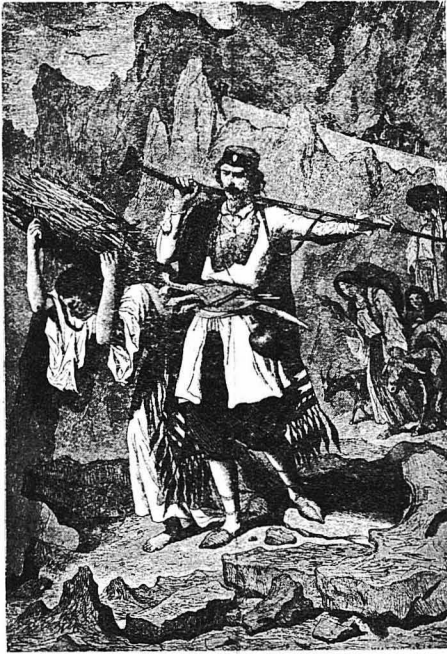
Ἡ Μαρία εἶχε συμμετάσχει στὸ ἔργο του αὐτοῦ, χιζόντας πλάι σὸ
κῆρυξ οἰκοδομῆσαι, μιὰ μικρὰ καὶ κομψὴ ἐκκλησία, ἀφιερωμένη στὴν
Παρθένω Μαρία. Μονάχα αὐτὴ ἡ ἐκκλησιόπλοια ἔφεγγε ἀπὸ τὴν πυ-
ρκαϊά, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, κατέστρεψε ὁλόκληρο τὸ μονα-
στήρι. Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ σήμερον σχεδὸν ἀσπικτὴ, ὑπενηθμίζοντας τὴ
μνήμη τῆς γοητευτικῆς Ἑλληνίδος πριγκιπίσσης.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἰμβραήμ Πασᾶς δὲν ἐκράτησε ἀπὸ τοὺς αἰχμάλωτους αὐτοὺς
παρὰ μόνον τὸν ὀπλαρχηγὸ Κατζίρηστο καὶ τὸν ἀρχιερέα Μεθώνης,
οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ δύο κυριώτεροι ἀρχηγοί. Τοὺς ἰσολοίτους τοὺς ἄ-
φησε ἐλεύθερους, ἀφοῦ τοὺς ἀφῆρεσε τὰ ὅπλα καὶ τὰ χρῆματα ποῦ
βαστοῦσαν ἀπάνω τους.

Ὅταν γινόταν ἡ παρέλασις τῶν Ἑλλήνων αἰχμάλωτων, ὁ Σουλ-
εϊμάν Βέης, ὁ ἱσασπιτῆς τοῦ Ἰμβραήμ, γράσει στους ἄλλους ἀξιομα-
τικούς καὶ τοὺς εἶπε:

—Κυττάξτε αὐτοὺς τοὺς δυστυχημένους... Τὶ νομίζετε ὅτι ἔκα-
ναν στὸ διάστημα μῆς τετραετίας; Ὅτ' ἕνα πολεμικὸ πλοῖο δὲν κα-
τασκευάσαν, οὔτ' ἕνα σῦνταγμα δὲν κατόρθωσαν νὰ οργανώσουν. Ἡ
μόνη τους σκέψη ἦταν νάρθουν σὲ πολέμο ἀναμεταξὺ τοῦς καὶ νὰ ἄλ-
ληλοσπαραγοῦν!...

Χωρικοί τοῦ Μωρηῶ (Εἰκὼν ξένου περιηγητοῦ)

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν πολὴ ὀμιά, ἀλλὰ
μποροῦν νὰ χρησιμεύουν ὡς διδασχι-
κότατο μάθημα στους Ἕλληνας, γιὰ
νὰ μονοῦσουν ἐπὶ τέλους.

Ἔστερ' ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες αὐτές, οἱ
Ἕλληνες ἔχασαν τὸ θάρρος του. Μὰ
ἡ τύχη φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ
ζυμογεῖται!...

Στις 15 Μαῖου διαδόθηκε πὸς ὁ ναύ-
αρχος Μισούλης πυρπόλησε τὸν Τουρ-
κικὸ στόλο στὸ λιμένα τῆς Μεθώνης.
Ἐνὰ ταξιδιωτὴς ἐβεδιῶνος, ὅτι κατὰ
τὸ βράδυ εἶχε ἀκούσει ἕνα μεγάλο κρό-
τὸ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Καλαμῶν. Ἐνας
ἄλλος ἔλεγε, ὅτι ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν
βουνῶν τῆς Ἀρκαδίας εἶχε δεῖ μέσα
στὸ λιμένα τῆς Μεθώνης μιὰ μεγάλη
φωτιά, ποῦ βασταξε πολλὲς ὥρες...

Μέσω σ' αὐτὸ τὸ ἀνακατεμμα τῆς
χαρᾶς, τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ἀμφιβο-
λιῶν, ἦρθε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ' τὸν Ἐ-
παρχο τῶν Καλαμῶν, ἡ ὁποία ἀνήγγε-
λε, ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ Μισούλη εἶχε πυρ-
πολήσει ἐπάνω ἀπὸ εἴκοσι ἐχθρικά πλοῖα
καὶ ὅτι εἶχε ἴσπασει ἑημίσι καὶ ἡ πόλι
τῆς Μεθώνης.

Ἡ κοινὴ φημὴ ὅμως ἐξόχωςσε τρο-
μακτικὰ τὸ περιστάσιον αὐτὸ. Τὸ ἀλη-
θές ἦτον, ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ
ἐχθρικοῦ στόλου βρισκόταν στὸ λιμένα
τοῦ Ναυαρίνου καὶ ὅτι τὰ πυρποληθέντα
πλοῖα ἀποτελοῦσαν ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ
στόλου. Ἀλλὰ ὁ λαὸς, ποῦ πιστεύει
πάντα σ' ἐκεῖνο ποῦ ποθεῖ, κυριώτερη
ἀπὸ μιὰ εὐφοροῦνη ἀγαλλίασι, νομίζον-
τας πὸς μαζὺ μ' ὁλόκληρο τὸ στόλο
εἶχαν καταστραφεῖ καὶ ἡ ἀποθῆκες τοῦ
Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησι δὲν ἐδίστασε
νὰ συμμετάσχει τὴν ἐγῶμότητι αὐτὴ πλά-
νῃ. Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ εἶδησι τῆς
πυρπολήσεως, στὸ Ναῦπλιο, ἐγκάμῃ πάνδημος δοξολογία καὶ ὁ εὐγλωτ-
τος κήρυξ Σπυρ. Τρακοῦτης ἀπήγγειλε ἕναν λόγο πολὸ κατάλληλο γιὰ
τὴν περίστασι. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, τὸ γάμο ποῦ γινεμάζταν στὸ
Ναῦπλιο ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, βῆκε ἀπ' τὴν πόλι τοῦ Ἀργου γιὰ νὰ
ἐκτελέσῃ στρατιωτικὰς ἀσκήσεις καὶ οἱ ἀπόστομοί βράχοι τοῦ Παλα-
μηδίου γέμισαν ἀπὸ πλήθῃ φιλοπεριεργῶν λαοῦ, ἐνῶ ἡ στρατιωτικὴ
μουσικὴ ἀνέκρουσε ἕνα ὄρασι... ζωντανικὸ μέλος...

Ἐνα σοβαρὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ ἐπίσης τὶς ἡμέρες αὐτῆς τὴν Κυ-
βέρνησι καὶ τὸ λαὸ γενναῖος: Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Θεοδώρου Κολο-
κοτρώνη, ὁ ὁποῖος κρατεῖται αἰχμάλωτος στὸ μοναστήρι τῆς Ὑδρας,
μαζὺ μὲ ἄλλους Μωραῖτες ὀπλαρχηγούς.

Πρέπει ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος ὁ Κολοκοτρώνης; Στὸ κρίσιμο ση-
μεῖο ποῦχουν φτάσει τὰ πράγματα, ἡ ἀπελευθέρωσις του εἶνε ἐπιβε-
βλημένη. Μόνον αὐτὸς ἴσως μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸν Ἰμβραήμ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πὸς ἔγνωρα τὸν Θ. Κολοκοτρώνη, κλπ.